

Alfred Hayes
**Una cara
coneguda**

Traducció d'Albert Torrecasana

ALFRED HAYES

Una cara coneguda

Traducció d'Albert Torrecasana

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *My face for the world to see*
© 1958 by Alfred Hayes; copyright renewed © 1986 by Marietta Hayes
and Alan Hayes

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor
qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació
d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos,
www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra
(www.conlicencia.com; 917021970 / 932720447).

Tots els drets reservats.

Primera edició: maig del 2015

© de la traducció: Albert Torrecasana Flotats, 2015

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.

Pedro i Pons, 9-11. 08034 Barcelona

info@edicions62.cat

www.edicions62.cat

Fotocomposició: Víctor Igual

Aragó, 390, 08013 Barcelona

Imprès a Liberdúplex

DIPÒSIT LEGAL: B. 7.769-2015

ISBN: 978-84-297-7445-0

La festa s'havia allargat massa i, cansat de les veus, una mica massa animades, i de l'alcohol, una mica massa accessible, i pensant que em provaria estar sol, i també escapilir-me, ni que fos durant una estoneta, dels somriures que et fermen al piano o de les preguntes que et deixen regirant-te a la cadira, vaig sortir a contemplar el mar.

Allà, tal com estava anunciada, hi havia una maregassa densa i fosca, i, al lluny, les llums d'un vaixell ressagat que avançava pausadament cap al sud. Vaig clavar la vista a l'aigua, com si traspassés una frontera, mentre darrere meu, provinents de la sala il·luminada, amb una barra de bar de bambú i mobles de bambú, les veus d'aquelles persones, que no eren ben bé desconegudes ni ben bé amigues, continuaven enumerant proeses o explicant acudits. Quedar-m'hi no tenia gaire sentit, perquè estava baldat i la festa era a les acaballes; però tampoc no en tenia gaire anar-me'n, perquè només m'esperava un pis buit.

Davant meu hi havia la platja; i en aquell moment, d'una de les habitacions de la planta baixa, en va sortir una noia que duia uns pantalons curts i una samarreta de ratlles, una gorra de mariner i un got llarg a la mà. Il·luminada per la claror de la casa, amb aquella falsa gorra de capità

de vaixell sobre els cabells foscos, solcava la sorra amb aire jovial i cautelós, fent gronxar el got entre els dits. Els pantalons curts i la penombra li conferien una blancor especial a les cames. Es va acostar on trencaven les onades i, amb tota la intenció del món, va fer un bon glop i va decantar una mica el cap per mirar les estrelles. Era una imatge colpidora: el mar, els pantalons curts, el combinat, i em va semblar que ella era plenament conscient del conjunt; però jo també ho era, mentre ronsejava per la terrassa, pensarós, fumant un cigarro. Vaig pensar que l'havia vista en algun lloc: si més no, havia vist aquelles cames esblanqueïdes, aquella cabellera llarga, aquella gorra airosa; reclinada, a vegades, contra la vela d'una balandra a Balboa, un cap de setmana concorregut; o asseguda en un tamboret, cap a les quatre de la tarda, a la barra de l'Ocean House, on havies de ser soci i propietari d'una *cabaña*, coses que segons tots els indicis ella no era. A l'Ocean House l'hi havien convidada, com també l'havien convidada a la balandra de Balboa, i no era l'única; per norma general, hi havia tres o quatre noies, amb les cames igual de llargues i amb els mateixos cabells rinxolats a l'altura de les espatlles. No li veia la cara, però tant era: estava segur de qui era, més o menys, i també estava segur que, mentre l'aigua se li arremolinava al voltant dels turmells, ella experimentava una connexió sobrenatural amb el mar. Tot seguit, sostenint el got com una mena de calze en una cerimònia privada, va començar a caminar mar endins. Les cames li brillaven tènuelement enmig de la foscor. Es va aturar per fer un altre glop, amb tota la intenció, i llavors la ressaca va remoure la sorra que trepitjava i ella va caure. Em va fer molta gràcia. Tenia el cul ben xop i li havia caigut la gorra de mariner. Es va aixecar i es va plantar davant de

l'oceà Pacífic; ja no tenia l'esplèndida silueta amb què feia pocs minuts s'havia presentat a un cel indiferent. Ara oferia l'aspecte d'una nimfa desconcertada. Em vaig recolzar a la barana de la petita terrassa i em vaig delectar en el seu destret. Estava una mica tip de tota aquella colla: dels seus texans informals, del calçat per passejar a la platja i de les samarretes de màniga curta; dels estampats de quadres, dels colls hàlter i de les sandàlies; de la seva franquesa i dels seus encants bronzejats.

Amb la gorra perduda i el got al mar, la noia va tentinejar una mica, però de seguida va continuar avançant mar endins. A mesura que s'obria camí dins de l'aigua, se'm va fer evident que, a diferència del que m'havia imaginat, la seva intenció no era tan sols passejar per la platja. Va arribar una onada grossa i la va sepultar. La va sepultar del tot. Vaig cridar alguna cosa i vaig saltar la barana.

A la sorra, estossejava i tenia arcades. Li penjava saliva de la boca i se li havien enganxat unes quantes algues a les cames. Provava de dir alguna cosa. Els altres havien sortit de la casa mentre jo, amb penes i treballs, intentava immobilitzar-la i, encamellat damunt seu, li premia el pit perquè expulsés tota l'aigua. Em sentia una mica ruc: la postura era obscena i tenia els pantalons plens d'aquell coi de sorra; i, per acabar-ho d'adobar, dos cocker spaniel van començar a lladrar, com si es pensessin que estàvem jugant. Va acabar vomitant. Li va sortir tot: l'aigua salada, la ginebra i el menjar que havia ingerit: un bon merder. No era guapa ni de bon tros. Una bona murga, tot plegat, i de les desagradables. Els quissos, evidentment, no es van poder estar de venir a ensumar.

Com a mínim ella respirava; o, més en dit, panteixava.

La van abrigar amb unes mantes i se la van endur dins de la casa, on la van asseure davant del foc i li van donar una tassa de cafè calent. No hi havia ningú que semblés gaire sorprès. Vaig tenir la impressió que aquella mena de moments àlgids no eren cap novetat en les festes que organitzaven.

—Amb qui ha vingut?

—Amb en Benson, no? Tindrà gust de sal fins d'aquí una setmana.

—Haurien de posar una tanca al voltant del mar. És una amenaça pública.

—Mira com tremola, pobrissona.

—Que algú foti callar aquests gossos.

Amb la cara neta semblava una nena. Embolicada amb la manta i arrupida davant del foc, tremolava d'una manera incontrolable, com si esperés que la renyessin i la castiguessin. M'inspirava llàstima, però també estava empipat; a més a més, m'havia equivocat de roba i no m'havia posat pantalons curts.

—Déu n'hi do —vaig dir a en Charlie—. Un dia que em convides a una festa, i mira què passa.

Ell feia que no amb el cap.

—Una noia com aquesta... Massa martinis, es deu haver begut...

—Sí, esclar.

—No saben beure.

—A la pròxima festa que em convidis portaré una màscara.

Vaig pujar al pis de dalt, on en Charlie em va deixar uns pantalons i una jaqueta per conduir fins a casa.

Casa meva era un pis llogat al bulevard. No estava malament: una mica massa conjugal, potser. La noia que me'l llogava se n'havia anat a Europa per oblidar un matrimoni fallit, seguit aparentment d'un divorci també fallit. S'havia arreglat el pis com un projecte entre marits, i l'havia convertit, com si diguéssim, en un perfecte niu d'amor. En un racó de la sala d'estar hi havia una petita barra amb dos tamborets entapissats i, a la paret de darrere la barra, grans pòsters de corrides de toros que la propietària havia portat de Ciutat de Mèxic. Si jo no ho havia entès malament, havia estat precisament a Mèxic que el matrimoni havia fet llufa, i a més a més el marit que la dona havia anat a oblidar a Europa era mexicà. De fet, m'havia insinuat que ell no li perdonava que fos una *gringa*, i que a Mèxic s'havia avergonyit de l'origen de la seva esposa, a pesar de tots els esforços que ella havia fet per adaptar-se a la idea del que segons el marit havia de ser la dona nord-americana d'un mexicà. Segons el que ella em va comentar, havia estat un idil·li molt emocionant als Estats Units i un fracàs estrepitos a Ciutat de Mèxic. Malgrat tot, ella havia convertit el pis en un lloc acollidor i excessivament engalanat; i havia pintat el dormitori de color

blanc, amb un cobrellit blanc de xenilla, cortines blanques i fins i tot un despertador blanc; i havia fet posar la barra de bar, amb les imatges taurines i tot d'ampolletes minúscules de chianti revestides de vímet que penjaven de les motllures de sota el sostre, i un sofà amb un bon grapat de coixins, aparentment per reclinar-s'hi quan els tamborets es tornaven incòmodes i ella intentava oblidar el seu matrimoni i el divorci. Tots els indicis apuntaven que, malgrat la decoració i el sumptuós efecte nupcial que havia donat al pis, l'intent no havia reeixit, de manera que se n'havia anat a Europa gràcies als sis mesos de lloguer que un servidor li havia pagat per endavant, i ara era jo qui dormia al llit en què ella devia haver dipositat tantes esperances. Un dels tocs imaginatius que havia donat al pis eren dues banderilles penjades del sostre gràcies a dos fils quasi invisibles i clavades al bescoll del toro del pòster. Ben mirat, era un habitatge pintoresc, amb l'aire nupcial del dormitori, les litografies dels toros amb les banderilles clavades de la sala i la col·lecció gairebé completa de cremes i desodorants de la farmaciola. L'inconvenient era que, si jo estava de mala jeia, aquella bellesa em semblava devastadora, fins al punt que a vegades m'incitava a reconstruir-hi les inevitables escenes que sens dubte s'hi havien esdevingut mentre la propietària provava a la desesperada de sobreposar-se a les seves desventures matrimonials. Les parets del pis no eren precisament gruixudes: jo sentia la parella de dalt, un rus prim i angulós que feia de mestre-sala en un restaurant eslau, i la seva dona, que duia uns cèrcols d'or immensos a les orelles; o el publicista del costat, a la porta del qual s'acumulava una pila inquietant de diaris per llegir; i al darrere, dues noies rosses i eixerides que treballaven en una fàbrica

de peces d'avions i compartien pis. Vet aquí els residents que jo veia de tard en tard. No vaig esbrinar mai qui eren els altres habitants de l'edifici; n'escoltava fragments de vida; trincs de glaçons, el tub d'escapament dels cotxes o, ben entrada la nit, un mecàsum més o menys espontani quan algú trencava alguna cosa. No eren especialment esquívols ni feien cap esforç deliberat per recloure's, però semblava que la invisibilitat afectés fins a cert punt tots els habitants d'aquella ciutat.